

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. Explicatur prima Clausula [...] requirentis dictam Approbationem. Nullus etiam Regularis, &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

probabilem esse affirmat, pro Regularibus praesertim, quando sine causa sufficienti Episcopus apponit limitationes dictas (ad beneplacitum, &c.) quod etiam observat Diana p. 6. r. 6. ref. 48. & innuit de Lugo de pœn. d. 2. num. 60.

9. Obiicitur. In cap. si gratiosè, de rescriptis, in 6. expressè habetur illud Axioma, Concessio gratia ad beneplacitum spirat morte concedentis. Respondetur. Hoc Axioma multas habet limitationes, quas legere potes apud Menochium de Arbitr. lib. 1. quest. 69. & Bossum de Iubil. fest. 3. cap. 2. num. 10. adde, & apud Sanchez. l. c. Inter cetera est illa, ut eiusmodi Pronuntiatio sit verum in materia ambitiosa, & restringibili. Ita multi apud Barbosa, in quibus circa dictum Axioma, &c. Dico ergo hoc Capitulum si gratiosè, non esse contra nos, illud enim expressè loquitur solum de materia multum restringibili, nempe de beneficiis vacaturis, quando scilicet Pontifex concedit aliqui gratiam, ut provideatur de beneficiis, quæ vacant pro tempore, quo ipsi Pontifici beneplacitum erit, quæ concessio vult expressè, ut solum intelligatur de beneficio vacaturo, dum vivet ipse Pontifex: non enim vult praedecedere successori, cui competit conferre Beneficia, quæ suo tempore vacant & idem est in officiis temporibus.

10. Denique concessa delegatio, seu potestas absolvendi, si à Superiore revocatur legitime, perit, ut indicatum est, sed debet revocatio intimari ei, cui concessa dicta potestas fuerat. Vnde si illi non intimaretur, sive per annum ad id destinatum, sive per edictum, licet & valde posset ille Sacerdos confessiones excipere, quia donec iurisdicte ipsi intimetur revocatio potestatis, semper potest probabiliter iudicare, nondum sibi ejusmodi potestatem fuisse sublatam, ut ex communi sententia rectè probat Sanchez l. 3. matr. d. 30. n. 11. & 13. Quod si Superior licentiam revocaret, & item eam sua Delegatio intimaret, sed revocatio communiter nesciretur, valde confessiones exciperet Sacerdos, licet illicite, quia tunc adesset error communis, dans iurisdictionem, ut superius dictum est.

CAPUT V.

De Approbatione Confessario necessaria.

§. I. Quid ea sit.

1. **V**T Sacerdos idoneus reputetur ad accipiendam iurisdictionem absolvendi Fideles, præterquam, quod debet carere excommunicatione, suspensione, interdicto personali, modo alibi explicato, oportet etiam ex Tridentino, sess. 23. cap. 15. de reform. ut sit ab Episcopo approbatus.

Aliqui ergo ut Bossi, de Iubil. fest. 3. cap. 2. n. 57. sentiunt hanc Approbationem à Tridentino requisitam, nihil aliud esse, nisi meram, simplicem testificationem Episcopi, ut talis persona est, non, ut est Episcopus, quia scilicet ipse testatur, hunc Sacerdotem esse aptum ad Confessiones excipiendas, quia ejusmodi simplex testificatio satis superque est ad intentum Tridentini.

Aliqui vero ut Pontius l. 5. matr. d. 17. n. 14. & Aversa quest. 16. de pœnitent. sess. 6. citans Fabium, Bonac. Bordonum, contendunt, esse sententiam, seu iuridicam testificationem, quam idem Episcopus, ut Episcopus profert de dicta aptitudine. Cum enim (aiunt) approbatio requisita à Tridentino sit quid coniunctum, & pertinet ad completam iurisdictionem Confessarii: sicut ipsa iurisdicção, quæ confertur Confessario, procedit ex potestate iurisdictionis Episcopi ut sic; ita procedat, & approbatio necesse est.

2. Et quidem ex hac posteriore opinione sequitur, nullam esse Approbationem factam ab Episcopo excommunicato vitando, quia, ut scimus omnes, ab excommunicato vitando, vel tollitur, vel suspenditur omnis

iurisdicção. Contra ex priorè sequitur, validam esse, nam illa mea testificatio non oritur à potestate iurisdictionis, neque ab aliquo, quod per excommunicationem tollatur, vel suspendatur, perinde ac, propter eandem rationem, valida est assensus matrimonij exhibitæ à Parrocho vitando.

3. Viraque sententia videtur probabilis, prior tamen est expeditior, & Tridentini verbis (ut accuratè ea perpendenti patebit) conformior.

4. Hanc autem, sive testificationem, sive sententiam, non est, nec esse debet solum iudicium de doctrina sufficienti Sacerdotis, sed etiam de morum integritate, & prudentia, ceterisque conditionibus ad confessiones Fidelium apte excipiendas: nam propterea, etiam si Sacerdos secularis, vel Regularis dignè, quoad literas, gaudet laurea Doctoratus, vel sit Magister, seu Lector Theologiae, &c. indiget Approbatione, quia Doctoratus, vel Magisterium quantumvis notorie sapientiae, nihil probat de moribus, &c. Lege Thomam Hurtadum part. 2. tract. num. 1860.

5. Quod eadem testificatio, seu approbatio debeat esse data non ex errore, vel dolo, & quid si ex metu? vel quid, si iniuste negetur? diximus supra satis cap. 4. §. 5.

6. Porro, ut omnia hic breviter colligam, quæ sunt scitu necessaria de prædicta Approbatione percurram, breviter aliquot clausulas Decreti Tridentini sess. 23. c. 15. de reform. quod illam induxit, quæque prolixè habes apud Fagundez. l. 3. n. 2. Eccl. præcept. c. 2. per totum: Barbosa in Conc. Trid. d. cap. 15. & alios. Decretum autem est huiusmodi.

Decernit Sancta Synodus, nullum etiam Regularem, posse confessiones Sacularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi, aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis, per examen (si illis videatur esse necessarium) aut alias, idoneus indicetur, & Approbationem, quæ gratis datur, obineat privilegium, & consuetudine quæcumque etiam immemorabili, non obstantibus.

PRIMA CLAUSULA.

§. II. Nullus etiam Regularis possit Confessiones Sacularium etiam Sacerdotum audire.

1. **E**tiam Regularis. Quamvis aliqui velint, ut Rodriguez, Henric. Navar. Lop. apud Ant. Escobar, in Theolog. mor. tom. 1. sect. 2. problem. 30. hanc approbationem Episcopi non esse necessariam pro Regularibus exemptis, quia ipsi habent privilegia, ut electi à suis Superioribus, & presentati Episcopis, si hi nolint approbare; intelligantur iure ipso approbati; tamen est adeo manifesta in illis, & Escobar ibi adducunt Suar. Fagund. & alios horum privilegiorum revocatio, quæ satis expressè fit à Tridentino in hac sua nova lege, contradicçãoe opposita privilegiis illis quibuscunque, ut non sit integrum dubitare de huiusmodi necessaria Approbatione, etiam pro Regularibus. An autem Episcopus possit Approbationem dare limitatam v. g. pro viris, & non pro Mulieribus, &c. Lege Dianam p. 11. tract. 8. resol. 27.

2. Nullus possit. Per hoc verbum possit, proposita negatione, modòque loquendi, & sine Tridentini, ostenditur, nullum Sacerdotem, sive secularem, sive, ut modo dixi, Regularem, posse validè, vel licitè sine Approbatione Ordinarij confessiones excipere: licet enim sit controversum, an semper vox non potest, tum licitum vsum, tum validum excludat, de qua re Suar. l. 5. de leg. c. 31. a. n. 13. Sanchez. lib. 6. matr. d. 38. n. 20. Castrop. tom. 1. tract. 3. d. 2. p. 17. n. 4. & tom. 3. r. 16. d. 4. p. 12. §. 4. num. 4. & distinctius ibid. p. 13. §. 1. n. 8. Quintanad. de confirm. sing. 7. n. 4. Batdi l. 20. select. q. 8. num. 7. alique fusi; tamen omnes concordant, in re nostra utrumque excludere ex modo, ut dixi, loquendi, & sine intenco à Tridentino.

Posita hac doctrina, colligo ex Suario d. 28. de poenit. *sect. 5.* & Diana p. 1. r. 4. *ref. 16.* si quis Episcopus concederet tibi licentiam eligendi Confessarium non approbatum, quemcumque velis, nulliter eam conceditur, quia ipse dispensare non potest in lege Superioris, qualis est hæc Tridentini, in qua solus Summus Pontifex potest. Hoc Suarii dictum ego tunc intelligo esse verum, quando ejusmodi licentia ex circumstantiis non est tacita Episcopi approbatio ejus Confessarii, quem tu elegeris.

3. *Confessiones Sæcularium.* In his verbis notantur duo. Primo, Concilium loqui de Confessariis auditoris Confessiones Sæcularium, non ergo de excepturis Religioforum confessiones, de quibus nihil Concilium innovat. Quare hi poterunt secundum ius antiquum ab Sacerdotibus absolutionem obtinere, quos eorum Prælati ipsi destinaverint.

4. Inter Sæculares numerata post Decretum Urb. VIII. *Cum sicut accepimus*, quia revocavit omnia privilegia, alias concessa circa confessiones sæcularium sine approbatione Episcopi, numerata, inquam, cum Dian. p. 1. r. 4. *ref. 14.* Aversa q. 16. de poen. *sect. 7. fin.* Bos. de iubilæo *sect. 3. cas. 2. n. 32.* contra Tamb. de iur. Abb. r. 2. d. 6. q. 16. & contra Lezzanam in mari magn. Erem. S. Augustini, §. 1. n. 4. famulos, quamvis commensales Religioforum, qui non sunt nec Novitij, nec professi: numerata item Alumnos & Convidores in Seminariis eorumdem Religioforum: ut etiam numerata proximè ingressuros in Religionem, nam quia hi sunt verè sæculares, per dictum Urbanum Decretum ablata est potestas, qua forè gaudebant Religiosi apud Thom. Hurtad. part. 1. *Ref. Mor. folio mibi 293. n. 197.*

5. Secundo, notatur à Concilio, revocari eam antiquam aliquorum locorum consuetudinem, per quam Sacerdotes sæculares absoluebantur à quovis Sacerdote, & licet aliqui dubitaverint de hac revocatione, nunc post multas declarationes Cardinalium, & maxime post Decretum Innocentij X. non potest de ea amplius dubitari, ut videre potes apud Verricelli de *mission. tit. 9. quest. 153.*

6. Nondum omnia, quæ huc pertinent, explicuimus, enodandæ enim sunt sequentes quæstiones, quas per suos titulos claritatis gratia, sic distinguo.

Approbatio pro Confessore ipsius Episcopi.

7. Quæritur Primo, an sub nomine Sacerdotis sæcularis hîc comprehendatur etiam Episcopus, ita ut Episcopus v. g. Syracusanus non possit extra suam Diocesim, v. g. in civitate Catanensi Confessorem ex sibi non subditis eligere, sed debeat aliquem ex illis, qui sunt approbati ab Ordinario Catanensi.

8. Comprehendi affirmant De Lugo, de poen. d. 21. n. 3. citans Suar. & Coninch. & Aversa q. 16. de poen. *sect. 8.* quia etiam ipse est Sacerdos sæcularis: Confirmatur ex eodem De Lugo, in *resp. moral. l. 1. dub. 17.* qui dicit Episcopum extra suam Diocesim non posse approbare Confessarios pro suis subditis extra Diocesim existentibus.

9. Negant alij. Vnde Bos. de iubilæo *sect. 3. n. 100.* & Pasq. *decis. mor. 88.* id extendens ad Episc. *confir. nondum consecratum*, & *decis. 87. ad Titularem*: lege etiam Lud. à Cruce in exp. Bull. *Cruc. d. 1. cap. 2. d. 25.* dicunt, Episcopum, etiam post Tridentinum posse eligere, quem voluerit, juxta c. *finale de poen. & remiss.* Quamvis autem aliarum rationes afferantur ab aliis pro hac sententia, illa mihi satis probabilis in mentem venit, quia ex contextu, & loquendi modo usurpato à Tridentino, nomine Sacerdotum sæcularium, quibus imponitur, ut ipsorum Confessarius sit approbatus à suo Episcopo, solum intelliguntur Sacerdotes communes, non vero Sacerdotes, qui simul sunt Episcopi. Video enim hodie Sacerdotis nomine non venire Episcopos, esto olim venerint, & etiam si hodie venerint in aliis dispositionibus, certè in dispositionibus Tridentini, non item: quia adverte sub nomine Sacerdotis nunquam Concilium includere

Episcopum, sed constanter Sacerdotis nomen dicitur prolatum, non nisi Sacerdotibus communibus subditis. 10. Ad Confirmationem Respondeo: Negativè id, quod dicit De Lugo, & merito, nam cum Approbatio ad audiendas confessiones sit actus iurisdictionis exercet, ut alibi dictum à nobis est, multo magis mera testificatio, ut dixi n. 1.

Approbatio pro Confessore Cardinalium, Imperatoris, Regis.

11. De his, (quæ est Quæstio II.) cum non sit quæritis praxis, legatur Diana p. 1. r. 4. *ref. 31.* Quæ alios citans, qui tamen tandem concludunt Cardinalium Confessarium non indigere approbatione Episcopi, ipsos posse dare licentiam suo familiari, ut eligat in Confessarium Sacerdotem, quem voluerit, quæ ab Episcopo non approbatur, quia Cardinalium Episcopi, & Parochi sive familiaris, Non ita Imperatores & Reges: hi enim, nisi habeant privilegium, ut solent, indigent Confessariis ab Episcopo approbatis.

Approbatio pro Confessario Novitij.

12. Quæritur Terio, an Confessarius Novitij Religionum exemptarum, (exceptæ autem sunt hæc, quæ ferè omnes Religiones) debeant ab Episcopo approbati.

13. Respondeo, non debere quia Novitij in familiis (quæ certe est posse absolvi apud Confessarium independentem ab Episcopo) veniunt nomine Religioforum: Ipsi ergo poterunt Absolutionem obtinere à Confessario deputato à suis Superioribus.

14. Sed possuntne prædictam absolutionem accipere à Confessario destinato, vel approbato solum à suo Episcopo, & non à suo superiore?

15. Respondeo. De hac re agam infra in *tract. de reserv. c. 3. n. 8.* ubi dicam negari ab aliquibus, sed probabiliter concedi ab aliis.

Sed per Bullam Cruciatæ dicam paulo infra in *eodem c. 5. §. 4. n. 38.*

Approbatio pro Confessario Religiosorum agnati.

16. Quæritur I V. in hunc modum. Solet sive ex causa, sive ex tacita licentia imbibita in facultate peragendi, seu, quod idem est, in facultate moralis, hi sunt Sacerdotes proprii ordinis, solet, inquam, Confessarios Religiosos, ut tunc constentur Sacerdoti sæculari Sacerdote sui ordinis carent, de qua re lue Suar. de *Relig. r. 8. l. 2. c. 17.* In his ergo casibus possuntne Religiosi in Confessorem eligere Sacerdotem exemptum, nondum approbatum ab Episcopo.

17. Negat Vasq. cum paucis, sed probabiliter contrariè Suar. l. c. cum multis. Ratio est, quia ex una parte Tridentinum non includit Religiosos in hoc Decreto requirite Approbationem Episcopi, ut supra vidimus, & ex alia à Superioribus non restringuntur ejusmodi iurisdictionem ad eligendos Confessarios approbatos ab Episcopo, sed enim restringerentur, sine dubio non possent, ergo non à nobis restringi debent. Nostri ex Societate autem restricti in aliquo, quoad hoc, infra dicemus, de *confir. c. 11. §. 1. n. 26.* ubi etiam explicabimus quia tamen Religiosi possint absolvi à reservatis, cum iter faciant.

Approbatio pro Confessariis Monialium.

18. Quod Moniales subditæ Episcopis debeant alios Confessarios habere, nisi à suo Episcopo approbatos, res est, & semper fuit extra controversiam, quæ subditæ, & ipsæ Episcopo sunt. Solum ergo olim est quæstio de Monialibus exemptis, quæ scilicet Prælati Religioforum exemptorum sunt subditæ. Sed iam hodie soluta est hæc quæstio: Gregor. cum XV. *Infirma*

hili, statuit, etiam has non alios, quam ab Episcopo approbatos habere posse in Confessario.

19. Porro, ut hac occasione alia ad Monialium Confessarios pertinentia discas, habet sequentia.

Primo. In licentia, quam dat Episcopus excipiendo Confessiones etiam mulierum non intelligi Moniales, nisi specialiter exprimentur, & ita est praxis, ut ex communi sententia notat Campanili, in *direct. luris*, dub. 12. cap. 13. num. 62.

Secundo. Confessarium approbatum pro vno Monasterio, non censeri approbatum pro alio. Vide Doctorem, apud *Averlam* q. 6. de *pæn. sect. 7.*

Tertio. Approbatum pro uno Monasterio pro una vice, non pro aliis vicibus.

Quarto. Approbatum absolute pro secularibus, an possit excipere Confessiones Monialium tempore tubilei, alij negant, alij affirmant apud Pelliz, de *Monia*, c. 9. num. 20. & 21.

Quinto. A quonam absolvi possint Moniales à refectione dicam infra in *trall. de casib. reser. cap. 3. n. 3. & 4.*

Approbatio pro Confessario Ordinum Militarium.

20. Interrogatus nuper fui, an Milites Hierosolymitani S. Iohannis, hodie Melitenses, possint eligere in suum Confessarium quemlibet Secularem, vel Regularem Sacerdotem, qui ipsis designetur à suis Superioribus, quamvis hic non sit approbatus à suo Episcopo?

21. Verique Sanchez d. 49. n. 10. & Th. ap. eundem putant posse, quia ex una parte hi milites sunt in omnium sententia veri Religiosi, pro quorum Confessariis non requirit Trident. Episcopi Approbationem, & ex alia non habemus, cur ipsi qui sunt verè Religiosi ab hoc privilegio sint excludendi.

22. Averla autem q. 1. 6. de *pæn. sect. 7.* putat non posse, atque adeo etiam ipsorum Confessarios indigere Episcopi Approbatione. Ratio est (inquit), quia si propter magnam libertatem vivendi qua gaudent, veniunt nomine secularium, pro quorum Confessariis requirit Tridentinum Approbationem Episcopi, in Tridentino enim hoc nomen (Secularis) accipitur prout opponitur Religioso claustrato, ut idem hic fit, Secularis, ac vivens in propria domo, & quasi in saeculo.

23. Equidem tria Dico. Primo hanc acceptationem nimis esse gratis, excogitatam. Dico secundo, melius idem probari posse ex interpretatione vsu ipso facta huius Decreti Trid. quando hi milites degunt extra Conventum, hoc est extra Melitiam; Raro enim inveniunt hoc audere, tunc absolutionem petere à non approbato ab Episcopo. Dico tertio, propterea quidquid sit speculativè, certe si sint extra conventum, practice posteriorem sententiam dictam n. 22. esse recipiendam ita Diana p. 3. tr. 2. ref. 30.

24. Dico denique quarto dum sunt in Conventu, id est, dum Melitæ, quasi in suo Claustro ipsis proportionato morantur, videri eorum Confessarios non indigere nisi licentia sui Superioris, quem in hoc esse Priorem Ecclesie supponit Pater Bardi, in *explic. Bullæ Cruc.* p. 2. tr. 4. cap. 2. fac. 2. num. 26. Profecto in praxi, vsus ibi viarum custodiatur.

25. Quoad alios Ordines Militares Sancti Iacobi, Alcantaræ, & Calatravæ, quamvis de his vtrunque (sane probabiliter) an verè sint, an non sint Religiosi pugnetur, dicendum est, in vtraque opinionem debere vti Confessariis approbatis ab Episcopo, quando sunt extra suos Conventus (nam quando ibi commorantur, vsus servatur iuxta praxim ibidem observatam.) Ratio est, quia, si non sunt Religiosi subduntur Episcopis; si sunt Religiosi, recurrit, quod tertio dixi n. 23.

De licentia, quam Religiosus habere debet, ut valide excipiat secularium Confessiones.

26. Ex occasione Approbationis, quam etiam Religiosi obtinere per Tridentinum debent, ut n. 1. dictum

est, omnia fere, quæ ad licentiam pertinent, sub qua à dictis Religiosis Sacramentum Pœnitentiæ ministrandum est, hic breviter comprehendam.

Recole autem, Religiosos iurisdictionem necessariam ad absolvendum seculares habere à Summo Pontifice, ut nuper vidimus, ubi addidimus, eandem posse habere ab Episcopo, qui dum eos approbat, simul) nisi quid expresse limitet) iurisdictionem confert.

27. Hoc in memoriam redacto; si loquamur de iurisdictione, quam Religiosi habent à Summo Pontifice, ab ipsis, teste Suarez t. 4. de *Relig. tr. 8. l. 2. c. 16. præsertim n. 1. v. sine*, & latius Castrop. de *pæn. p. 14. num. 7.* non obtinetur, inconfutis, vel invitis eorum Superioribus; Ratio est duplex. Prima, quia in Clem. dudum de *Sepulturis*, Religiosis conceditur posse absolvere, pœnitentes, quando à Superioribus præsentantur Episcopo, ut is eos approbet; ergo supponit, quod ipsi Superiores non sint inconfutis, vel inviti. Hoc autem nunquam invenitur revocatum. Secundo, quia hoc privilegium dicitur concessum est Religioni, quare non transit ad particulares, nisi media voluntate Superioris. Ita Bos. de *Jubil. sect. 4. casu 2. n. 180.* testans esse sententiam communem. Et advertit tamen aliquis, sive iure, sive injuria posset de hoc dubitare, quoad alios Religiosos, scilicet quando Superior positive non repugnat, velletque sustinere privilegium esse immediate ipsis particularibus concessum; tamen quoad Religiosos nostræ Societatis dubitari non potest, quia Societas habet privilegium, ut nullis gratis concessis, vel concedendis Socii utantur, nisi medio Patre Generali positive concedente. Ita in *Præf. Compend. Priv. Soc. Jesu*, & Suarez t. 4. de *Rel. tr. 10. l. 10. c. 5. n. 6. & 9. cap. 2. à n. 2.*

28. Atque ex hac doctrina sequitur, Primo Regularem non posse in administratione huius Sacramenti Pœnitentiæ uti privilegiis suæ Religionis, sive directe, sive per communicationem concessis; sine suorum Superiorum licentia, quia pari modo illa omnia debent medio Superiore transire ad subditos. Sequitur secundò, (ut inferit Suarez, l. c. 1. 9. c. 2. n. 6.) Superiores posse dictam iurisdictionem, quam ipsi juxta dicta, suis committunt, communicare limitatè, ut scilicet dicti Religiosi possint excipere confessiones virorum, & non mulierum, in hoc loco, & non in alio tanto tempore, & non tanto, &c. sicuti possunt Episcopi, ut probat quotidiana praxis, limitatè approbare aliquem Confessarium pro vicis, & non mulieribus, tanto, vel tanto tempore, pro secularibus, & non monialibus, &c. Lege Averlam *quæst. 16. de pœnit. section. 7. Afca. Tamb. de iur. Abb. t. 2. d. 6. quæst. 16.*

29. Si vero loquamur de iurisdictione, quam participare possunt Regulares, si ea ab Episcopo eis communicetur; Dico Episcopum posse, (nam quando velle, censendus sit: dicam mox n. 30.) ipsis Religiosis eam valide communicare etiam invitis eorum Superioribus. Ita Graff. Miranda Lezana, Laym. alique apud Bossum de *Jubil. sect. 3. casu 2. num. 187.* Trull. in *Bullæ Cruc. l. 1. §. 7. cap. 1. d. 6. n. 7.* Lud. à *Cruc. in Bullæ Cruc. disp. p. c. 2. d. 16. n. 5.* Si enim Episcopus potest non subdito, v. g. Sacerdoti alterius Diocesis dare valide iurisdictionem, Approbationemque ad proprias dicti Episcopi oves absolvas, in scio, invitoque alio Episcopo dicti Sacerdotis, cur non Religioso; hoc tamen interest inter vtrumque quod Religiosus facilius posset peccare mortaliter, quia facilis sub gravi præcepto à Superiore prohiberi ipsi potest, ne excipiat Confessiones secularium, cum non tam facile soleat Episcopum sub gravi præcepto his Sacerdotibus idem prohibere.

Dixi valide communicare, &c. At licet ne Religiosi videntur dicta iurisdictione?

30. Respondeo etiam Laym. l. 5. tr. 6. cap. 10. n. 19. sine positiva prohibitionem superioris putat peccare Religiosum prædictum, si Confessionis Sacramentum ministrat, quia adhuc in re gravi vtitur sua voluntate independentè à superiore. Id ego Layman concedere non possum.

sum, quia saltem ex certa consuetudine, non peccant Religiosi contra dependentiam à suo Superiore, nisi hic legitime voluntatem suam exprimat in contrarium.

31. Pœus quid molitur Bossius, Leccians Sylvest. Henric, alioque, contendit enim Religiosum esse incapax iurisdictionis Episcopalis sine consensu Superioris, quia sic subderetur Episcopo, à quo totaliter erat exemptus, quod cedit in præjudicium Superioris. Quare putat absolutionem prædictam esse omnino illicitam, & quidem etiam invalidam.

32. Verum, ut hinc incipiam, quamvis ex ejusmodi præjudicio, etiam si illud adesset grave, illicita fieret collatio iurisdictionis, sed vnde probatur fieri etiam invalidam, & Religiosum ex vi subjectionis, quam in Religione proficitur, esse ejusmodi iurisdictionis incapax?

33. Deinde dico, Religiosum prædictum, tunc solum illicitè mortaliter vsurum dicta iurisdictione, excipiendo Sæcularium Confessiones, quando illi Superior legitime per positivam prohibitionem graviter præcipit, ne ea utatur: tunc enim faceret contra obedientiam superiori debitam, aliàs, ad summum solum venialiter peccaturum: Vide tamen n. 36.

34. Hic denique scito, Ordinis Prædicatorum Religiosos illud habere à Julio III. refert Rodriq. tom. 2. Reg. art. 1. & Castrop. loco mox citando, ut nullæ sint omnes licentiæ absolvendi, seu iurisdictiones pro Confessionibus audiendis concessæ illis ab Ordinario (non ergo concessæ à Summo Pontifice, sicut fit per Bullam Cruciatæ) ut rectè notat Castrop. de pœn. p. 14. n. 24. licet Magister Ordinis revocandas esse judicaverit. Cum ergo ibidem Rodriquez dicat, fuisse in quodam Capitulo Generali revocatus, si sint sine consensu suorum Superiorum, non videtur dubium pro Dominicanis esse invalidas Absolutiones, collatas, sine dicto Prælatorum suorum consensu. Hanc Julii III. Constitutionem non efficere alios Religiosos, (nisi confert ab aliis Religionibus receptam fuisse, quod certè hodie non constat,) notat ibidem Castropalaus.

Invisio Superiore, an possit in Confessarium eligi Religiosus per Bullam.

35. An sint eligibiles per Bullam Cruciatæ Regulares, quando verè sunt Approbati ab Ordinario, invitis, seu prohibentibus suis superioribus, breviter per hanc occasionem, dic affirmativè quoad validitatem. Ratio est, quia ex vna parte, ex vi Bullæ iurisdictionem illis dat Pontifex, & ex alia jam supponimus, eos esse Approbatos.

36. Quid Secundo, Si Superior hunc Religiosum, quamvis aliàs approbatum, per sententiam privaverit, vel suspenderit ab omni iurisdictione? Respondeo idem dic, quoad validitatem Absolutionis. Superior enim Regularis non potest privare Religiosum iurisdictione concessa, vel concedenda à Pontifice.

37. Dixi in utroque casu n. 35. & 36. quoad validitatem, nam in hoc secundo peccare mortaliter cum Luis de Raimon. in Apol. pro. M. Serio. §. 4. n. 32. Regularem puto: quidem Superior Regularis, licet iurisdictionem concessam à Pontifice, vel etiam ab Episcopo abolere nequeat; tamen regere subditum valet in vsu talis iurisdictionis; Si ergo illum per iuridicam sententiam prohibet, videtur sub gravi præcepto prohibere. In priore autem casu, ubi non intercessit sententia, sed sola prohibitio, peccabit Religiosus, siue mortaliter, ut habet Diana p. 1. tr. 11. resol. 13. alique: siue venialiter, juxta majorem vel minorem præcepti dati rigorem, ut innuit num. 32. Et quidem juxta hunc majorem, minoremve præcepti rigorem, debet intelligi Fagund. 2. Eccl. præcept. lib. 7. cap. 2. num. 32. dum sic habet: Si Prælatus Regularis expressit verbis suis licentiam, approbationemque non auferat, sed tantum prohibeat audire Confessiones, aut

prohibeat, ne Juniores sacerdotes sceminas audiant propter periculum, & decentiam personarum, & Religiosus tunc quidem eam Approbatio non auferat, valeat prohibitio, & ob id possent ab illis graviter puniri. Hæc Fagund.

Quandom Episcopus præsumitur dictam licentiam concedere?

38. Sed adhuc dubitabis primo, Quandom præsumitur Episcopus concedere Religioso ejusmodi iurisdictionem, Approbationemque, etiam si invitis sunt superiores? Respondeo, quando Episcopus expresse licentiam superiores nolle Religiosum exponere ad Confessiones excipiendas: ipse nihilominus iurisdictionem suam Approbationemque confert, alias enim semper præsumitur eam conferre more consueto, id est Superiori Regulari positivè consentiente. Quare non est talis concessio facta ab Episcopo Superioribus ignorantibus, & multo minus contradicentibus. Si enim ejusmodi ignorantia, vel contradictio Episcopo non sit tantum magnum periculum est, ne collatio iurisdictionis sit brepitia, atque adeo nulla, cum sit siue per fraudem, siue ex errore concessa. Sed Diana cum alius Episcopos absolute (nisi exprimat contrarium) ponere licentiam excipiendi Confessione dependentes superioribus Religionum. Certè id colligitur ex doctrina quam affert Valentia tom. 3. tract. 22. §. 9. 20. p. 4.

An Religioso licentia concessa ab Episcopo in Religione proficit in saculo, & contra?

39. Dubitabis Secundo. An Regularis, qui licentiam ab hoc Episcopo obtinuit, excipiendo Confessiones Sæcularium, possit easdem excipere, si ut vult veniens quærit solet in Societate Jesu) ad Sæculum dimittatur? Respondet Pellizzarius, tom. 2. tract. 8. cap. 3. §. 1. quem ad verbum sequitur Dian. part. 1. tr. 4. r. 1. hunc amissurum iurisdictionem, quam habuit, et Religiosus, à Summo Pontifice, quia non est amplius Religiosus; sed retenturum Episcopi Approbationem, per illam Episcopus non revocavit, ut supponimus. Vnde sequitur (ait) hunc dimissum non posse excipere Confessiones, quia quamvis gaudeat approbatione, non tamen pollet iurisdictione, at poterit easdem excipere si illi conferatur iurisdictione, siue à Parocho, siue per Bullam, vel Jubileum, juxta mox dicenda §. sequenti num. 4. & 7.

40. Insufficiens doctrina. Nam ego illud maxime reaveo de dicto Regulari; An idem dicendum sit quoad etiam iurisdictionem, (ut communiter fieri solent) habuit ab Episcopo pro ipsius ovibus, quæ consequenter supponimus, revocata sit. Profecto si consequenter qui Pelliz. velit, concedet, hunc in Sæculo valde debet Confessiones excipere posse, perinde, ac antea in Religione, quia jam habet, tum iurisdictionem, tum Approbationem non revocatas.

41. Sed ego valde ambigo de duratione tum iurisdictionis, tum Approbationis in hoc Religioso dimisso. Vnde puto, non posse Confessiones excipere. Ratio non est, quia nequeo mihi persuadere Episcopum voluisse tantam concedere potestatem pro tempore quo tantum deterius personæ, & status mutatio facienda sit Episcopo quidem tibi Religioso oves suas, sed non tibi Sæculari credidisse præsumendum semper est.

42. Contra assentior Pelliz. l. c. n. 39. & Bortoloni n. 88. apud Pelliz. l. c. dicentibus Sacerdotem Sæcularium cui Episcopus concessit potestatem excipiendi Confessiones suarum ovium ingressum in Religionem, potest valde easdem excipere, quia hic non militat Involuntarium Episcopi, imo maxima ejus voluntas fuit, propter oppositam rationem numero præcedenti dictam puta, quia mutatio personæ est in melius. SECV